

Čtení: Mt 25: 31-46

Rád bych se s vámi podělil o příběh, který pochází z Westminsterského presbyteriánského kostela v Trentonu ve státě New Jersey a vypráví o malém chlapci z jejich nedělní školy jménem Wally. Wally byl na svůj věk (devět let) docela velký. Učil se pomalu, ale měl velké srdce. A proto si ho většina dětí opravdu oblíbila. Jeho rodiče byli zvědaví, jakou roli by Wally mohl hrát ve vánoční hře. Napadlo je, že by mohl být kulisákem nebo třeba obsluhovat oponu, protože byl docela velký kluk.

Všechny potěšilo, když zjistili, že byl obsazen do role hostinského, musel se objevit jen v jedné scéně a měl pronést jen jednu větu: „Promiňte, ale v hostinci už nemáme místo.“ Všichni byli nadšeni, že Wallyho obsadili do role hostinského. Wally si svou roli osvojil během chvilky,

Přišel Štědrý večer, jeho rodiče a prarodiče seděli v hledišti a děti a celý sbor zpíval Pojd'te, vy všichni věrní. Světla pohasla a v kostele se rozhostilo ticho. Hra začíná známými slovy vypravěče: "Tak se stalo narození Mesiáše. Stalo se v oněch dnech, že vyšlo nařízení od císaře Augusta, aby byl po celém světě proveden soupis lidu. "

Všichni se usmívají, opona se rozhrne a dovnitř vstoupí Marie s Josefem do hostince. Josef se ptá Wallyho: „Mohli bychom dostat na noc pokoj? Moje žena má porodit.“ Wally měl podle své role odpovědět, že v hostinci už není místo, ale on se začal potácet a koktal: „Máme... máme... máme už...“ Všem bylo Wallyho líto a cítili se trapně. Ale malý kluk, který hrál Josefa, byl chytrý jako hrom a rozhodl se improvizovat. Prostě sklonil hlavu a spolu s Marií osaměle odešli směrem ke kulisám stáje. Byl to velmi dobrý herec. Teď si všichni oddechli a byli rádi, že herec Josefa tak rychle zareagoval. Ale potom se stalo něco nečekaného - chudák Wally v zoufalství vyhrkl: „Počkejte, u mě je spousta místa, jenom pojd'te ke mně domů.“

To je úžasný zvrat ve známém příběhu, kde jsou role jasně vymezeny. Víte, že Herodes je padouch. Hostinský vypadá jako bezcitný a chladný. Pastýři a mágové - to jsou hrdinové příběhu. A Marie a Josef jsou ti věrní, kteří jsou ochotni snášet vše, co jim přijde do cesty. Ale možná má hostinský tu špatnou pověst nezaslouženě. Byla to opravdu jeho vina, že byl hostinec plný? Císař nařídil toto sčítání lidu celého římského světa a Marie s Josefem dorazili až pozdě v noci. Byla to opravdu jeho vina? Když se podíváte na ostatní postavy vánočního příběhu, všechny mají nějakou výhodu, kterou hostinský neměl. Marii navštívil anděl a vysvětlil jí, že porodí Mesiáše. Josef měl andělské vidění ve snu, kde mu to bylo vysvětleno. Pastýřům zase zvěstoval narození Mesiáše celý nebeský sbor, a dokonce i třem králům pomohla hvězda. Vsadím se, že kdyby ten hostinský také dostal nějakého andělského posla, který by ho předem informoval, určitě by jim to místo rezervoval.

Víte, přátelé, ten hostinský představuje nás všechny. Hostinský představuje každého věřícího, protože většinou nedostaneme dopředu upozornění, že Ježíš přijde zaklepat na dveře našeho života a bude se ptát, jestli pro něj máme místo. Stejně jako ten hostinský, ani my nedostaneme žádné zvláštní zjevení nebo čas na přípravu. Místo toho, až budeme uprostřed nějakého velmi rušného období našeho života, Ježíš se objeví bez ohlášení, aby vyzkoušel naši věrnost.

A naše věrnost bude zkoušena tím, jak budeme reagovat na lidi v nouzi. Protože Ježíše uvidíme ve tváři chudých, bezmocných a méně šťastných. Uvidíme Ježíše ve tvářích lidí, se kterými se zachází nespravedlivě a kteří potřebují zastání. A naše věrnost se měří podle toho, jak na tyto lidi reagujeme,

a často se stává, že tyto zkoušky přijdou ve velmi uspěchaném období našeho života, kdy jsme unavení a podráždění a děláme všechno pro to, abychom jenom nějak fungovali. Stejně jako ten hostinský. Tehdy se Ježíš s největší pravděpodobností objeví a zeptá se: „Máš pro mě místo?“.

S touto myšlenkou chci trochu narušit vaše vánoční svátky. Myšlenka, že pro Ježíše není místo, je opakujícím se tématem evangelia. Jakmile Ježíš začal svou pozemskou službu, v jeho rodném městě Nazaretu pro něj nebylo místo. Nebylo pro něj místo ani v náboženské obci, protože velekněží ho přímo zavrhl. Nebylo pro něj místo ani v ekonomickém světě, protože podle Ježíše smyslem bohatství bylo rozdávat je. A rozhodně pro něj nebylo místo ve slušné společnosti, protože se stýkal s hříšníky, prostitutkami a celníky. Tyto lidi vlastně vyhledával.

Přesto nějakým způsobem přilákal následovníky, kteří se rozrostli v hnutí, jež se stalo celosvětovým náboženstvím. Lidé, kteří mu dali místo u sebe, totiž prošli hlubokou změnou srdce. V Ježíši našli pokoj, radost, naději a lásku.

Milí bratři, milé sestry, i letošní Vánoce uběhnou velice rychle. Ani se nenadějeme a už se vrátíme k našemu obvyklému životu. A tak se v závěru adventního období zamysleme: Udělali jsme si už místo pro Ježíše? Už jsme stihli si udělat místo a čas pro přijetí Krista, v těchto rušných a uspěchaných dnech, kterými procházíme?

Na závěr bych rád uvedl příběh, který se mi stal 23. prosince 2008. Zavolala mi žena, která žila stovky kilometrů ode mne ve státě Ohio. Její syn žil ve venkovské oblasti, kde jsem já byl pastorem, farářem. A ten její syn se právě vrátil z psychiatrické léčebny a pokusil se spáchat sebevraždu spolknutím nějaké pilulky. A protože ho nemohla jít fyzicky zkontrolovat, požádala mě, zda bych to neudělal já. Tehdy jsem měl samozřejmě spoustu práce s přípravou Štědrého dne. Bylo to velmi vyčerpávající období mého života, ale přesto jsem si udělal čas, abych ho šel zkontrolovat a podal zprávu jeho matce. Když jsem přišel k jeho dveřím a zaklepal, otevřel mi a velmi hrubě se zeptal: „Co chcete?“ Vysvětlil jsem mu, že jsem tam jménem jeho matky, která chce vědět, jak se mu daří. A jestli si potřebuje promluvit. Odpověděl jenom: „Nechci s nikým mluvit.“ Když mi zabouchával dveře před nosem, dodal: „A vyříd'te mé matce, ať se mi neplete do života.“ A okořenil to několika vulgárními výrazy.

Vrátil jsem se do auta a řekl: „No, Pane, Ty vidíš, že jsem se snažil. Teď je to na tobě,“ a pokračoval jsem v práci jako obvykle.

O 366 dní později, na Štědrý den roku 2009, jsem dostal poštou dopis. Byl to poměrně tlustý dopis, a viděl jsem, že na obálce není zpáteční adresa. Takové dopisy bez zpáteční adresy dostávají pastoři každou chvíli. A to je vždy jasná známka toho, že cokoli je uvnitř té obálky, bude velmi zajímavé. Může to být dobré, může to být špatné, ale rozhodně to bude zajímavé. Otevřel jsem tedy dopis a začal číst. Ukázalo se, že je od toho muže, který mi před rokem zabouchl dveře před nosem. Na začátku se omlouval za to, jak se zachoval, a pak mi děkoval, že jsem ho přišel zkontrolovat. Popisoval, že se rozhodl vyhledat pomoc a dát na rady odborníků a lékařů a že mne a mou návštěvu hodnotí jako hlavní věc, která ho přiměla změnit názor. Ta krátká, stručná, zdánlivě neúspěšná návštěva ho přiměla k tomu, aby si vyhledal pomoc, kterou potřeboval, a on mi za to děkoval. To byl naprosto nejlepší vánoční dárek!